

ningen, som det ærede Medlem paaberaabte sig, om, at Landstingets Flertal efter Evne vil gjøre Sit til, at Striden kan bilægges, naar det kan ske paa en Maade, som ikke kan siges at være ydmygende for nogen af Parterne, er synderlig fyldestgjørende, thi foran i Betænkningen siger Flertallet meget bestemt angaaende de 3 Stridspunkter, hvor vanskeligt, for ikke at sige umuligt det maa siges at være, at en Overenskomst kan naaes paa andre Betingelser, end at disse 3 Stridspunkter: ste Fyldest i Overensstemmelse med de Onsker, som Landstinget nævner. Den store Beredvillighed kan jeg altsaa ikke se har saa grumme meget paa sig, saa meget mindre, som, hvis Flertallet virkelig havde den Agt at gjøre Indrømmelser, burde det efter min Mening have gjort det første Skridt dertil i sin Indstilling ved Sagens 2den Behandling. Men det har det ikke gjort. Det har forelagt Landstinget, og Landstinget har vedtaget de Vindringsforslag, som gaa ud paa at stille Stridspunkterne frem i deres fulde Styrke. Jeg vil ikke tro, at disse Behandlinger, der ere foregaaede her i Thinget angaaende Finantsloven, og den Behandling, den har været Gjenstand for i Udvalget, den afgivne Betænkning, Afstemningen den ene Gang og den, vi nu staa lige overfor at skulle foretage, skulde være — lad mig sige Komediespil, men jeg vil tro, at alt dette har sin virkelige Betydning. Nu høre vi imidlertid fra den ærede Ordfører, at Sagen ventes tilbage fra Folkethinget og med samme Resultat eller rettere sagt med intet Resultat; det virkelige Resultat ventes først ved Behandlingen i Fællesudvalget, thi da vare, som det ærede Medlem for 7de Kreds sagde ved Sagens 1ste Behandling, Betingelserne tilfæde, idet man da kom til at staa Ansigt til Ansigt med hinanden. Ja, jeg vil ønske, at de gode Forhaabninger ikke skulle blive skuffede, men jeg kan med min bedste Villie ikke se, at der er de lyseste Udsigter til, at de ville opfyldes paa det Grundlag, her er givet.

Noget forunderligt er det ganske vist, at der, efterat vi nu have haft, jeg vil sige en meget udførlig 1ste Behandling af Finantsloven og en temmelig udførlig 2den Behandling, ikke er sagt et eneste Ord med Hensyn til den Status, som Finantslovsforslaget udviser. Det forekommer mig, at der kunde have været skjellig Grund til at sige et Par Ord i denne Henseende. Vi have i en Række af Aar været vant til at se, at vore Finantsbudgetter have udvist et temmelig betydeligt Overstud, og jeg skal for mit Bedkommende indrømme, at havde Finantsbudgettet udvist et Overstud iaar, saaledes som vi nu have oplevet i nogle Aar, der have været, hvad jeg vil kalde gode Aar, og i hvilke vore indirekte Statsindtægter have slydt saa rigelig, kunde der have været Leilighed til dels at afbetale paa vor Statsgjæld og dels at fremme Udviklingen paa mangfoldige Omraader;

men iaar synes jeg, at der er en mærkelig Forskjel fra de andre Aar, idet Finantslovsforslaget udviser en Udgift med en ikke saa ganske lille Sum udover de beregnede Indtægter, og Landstinget har nu ved Forslaget, som det nu foreligger, troet det rigtigst at bebyrde det med en ikke ganske ubetydelig Forøgelse af Underbalancen eller Merudgiften, rettere sagt. Det forekommer mig, og jeg vil antage, det maa forekomme Mange betænkeligt, at vi skulde komme ind paa den Bane, uden at der forelaa noget ganske særlig Extraordinært. Det kan vel neppe siges, at der iaar er nogen større Sum foreslaet paa Finantsbudgettet, som kan henregnes til denne Klasse. Hvis Finantsudvalget havde sagt til Thinget, at der fandtes en hel Del Bevillinger opførte paa Finantslovsforslaget, som det fandt det betænkeligt at vedtage af Hensyn til den Status, som Finantsbudgettet udviste, og havde Thinget da udstemt disse, saa skulde jeg meget betvivle, at det andet Thing vilde have haft nogen Indvending at gjøre derimod, saa meget mindre som det vilde have vist sig, at det andet Thing da havde været magtesløst. For at nævne et Exempel, saa skal jeg gjøre opmærksom paa de Bevillinger, der ere opførte med et ikke ganske lille Beløb, nemlig til Bygningen af et Par Gymnastikhuse — det er Summer, som det forekommer mig ere uforsholdsmæssig høje. Vel veed jeg, at hvad Staten ved sine Funktionærer lader bygge, er dyrt, men at det skulde være mere end dobbelt saa dyrt, som naar man for privat Regning opfører lignende Bygninger, forekommer mig dog noget betænkeligt. Der er t. Ex. ogsaa indsat en Mængde Understøttelser, der maaste ere af en tvivlsom Bestaendighed. Havde Landstinget foretaget Reduktioner paa dette Punkt — og saadanne Punkter kunne der være mangfoldige af — saa kunde jeg være meget tilbøjelig til at tro, at det havde fundet Medhold i det andet Thing. Istedetfor at sende Finantsloven til Prøvelse i Udvalg og der fremkomme med Indstillinger, som gaa ud paa at fastholde de tre Stridspunkter, der ikke alene har reel Betydning, men meget mere har konstitutionel Betydning, forekommer det mig, at Forslagene meget vel kunde være stillede strax, naar de kun skulle have formel Karakter, og Sagen kunde da være fremmet ganske anderledes hurtig, end sket er. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte.

Da ikke Flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning.

Lovforslaget (se Tillæg C)

vedtoges enstemmig med 39 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive at sende tilbage til Folkethinget for at fremmes der.

Hermed er Dagsordenen udtømmt.